ABBÂS BİN HAMZA EL-NİŞÂBÛRÎ

Hadîs âlimi, hatîb ve velî bir zât Zünnûn-i Mısrî ve Bâyezîd-i Bistâmî ile arkadaşlıkları oldu. Hadîs-i şerîf öğrenmek için memleketleri gezerdi. Va'z ederek, insanlara emr-i ma'rûf yapardı. Bundan dolayı “el-Va'iz” lakabıyle meşhûr oldu. Babası Hamza bin Abdullah bin Eşves olup, Künyesi Ebu'l-Fadl'dır. Rayıhâtü'd-Dımaşk (Şam'ın kokusu) diye meşhûr olan Ahmed bin Ebî Havârî'den hadîs-i şerîf okudu. Gündüzleri oruç tutar, geceleri namaz kılardı. 288 (m. 900) senesi Rebî-ül-evvel ayında vefât etti. Ebû Bekr-i Hufeyd torunlarındandır.

Zünnûn-i Mısrî'den (radıyallahü anh) nakleder: “İnsanlar neyi istediklerini bilselerdi, arzu ettikleri şey için verdikleri onlara zor gelmezdi”

“Ey Allahım! Ben nasıl senin rızân için çalışmayayım ki, sen benim İslâmiyetle şereflenmemi nasîb ettin.”

“Ârif olana, devamlı olarak Rabbinin emirlerine itâattan başka bir hâl yakışmaz.”

Abbâs bin Hamza (radıyallahü anh) buyurdu ki: Hocam Ahmed bin Ebî Havari, hocası Ebû Süleymân Dârânî'den nakletti: “Bir vaktin insanlarının bozulduğuna alâmet, o insanların korkudan çok ümit içinde olmalarıdır.”

Yine hocası Ahmed bin Ebî Havâri'den nakleder: “Dünyâyı tanıyan ondan vazgeçer, âhıreti tanıyan ona sarılır, Allahü teâlâyı tanıyan da O'nun rızâsına kavuşmak için çalışır.”

Hâkim Hasan bin Muhammed en-Nişâbûrî'den şöyle rivâyette bulundu:

Annem ölmeden önce bana “Sana hâmileyken babandan izin alıp Abbâs bin Hamza'nın sohbet ettiği yere gittim. Münâsib bir yerden onu dinledim. Sohbetinin sonunda “Ayağa kalkınız” dedi.” Herkes kalktı ve duâ etti. Ben de O'nunla beraber duâ ettim ve “Yâ Rabbi! Bana ilim sahibi olacak bir oğul ver” dedim. Sonra eve geldim. Gece rü'yâmda biri bana “Müjde! Allahü teâlâ duânı kabûl etti. Sana bir erkek çocuk verecek O, âlim ve uzun ömürlü olacak. Ya'nî babası kadar yaşayacak” dedi. Hasan bin Muhammed bunu anlattıktan dört gün sonra vefât etti. O zaman babasının, vefât ettiği yaşta idi, yani yetmişiki yaşındaydı.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-üs-sûfiyye sh. 25, 26, 139

2) Tabakât-üş-Şâfiiyye cild-3, sh. 226